

Κρίσιμα επίκαιρη η μετάνοια (Κωνσταντίνος Γανωτής)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 4 Ιανουαρίου, 2017

Βλέπω τὰ πρόσωπα τῶν νέων μας πόσο βαρύθυμα εἶναι, πόσο ἄκεφα, θλιμμένα καὶ ἀμίλητα. Ἔγινε κατάσταση πλέον νὰ μιλοῦνε γρήγορα καὶ ὑπόκωφα μὲ μισὲς λέξεις ἢ νὰ κραυγάζουν μὲ ἄναρθρες κραυγές μὲ φωνή, ποὺ δὲν εἶναι δική τους· εἶναι μιὰ φωνή, ποὺ μιμεῖται κάποια ἀκούσματα καὶ ὁ νέος μας ἀκούει ὁ ἴδιος τὴ φωνή του καὶ δὲν τὴν ἀναγνωρίζει.

Οἱ κοπέλες μας εἶναι ἀρκετὰ φυσιολογικότερες ἀλλὰ κυρίως μέσα σὲ στενὸ κύκλο καὶ μέσα στὸ σπίτι τους· ἐκεῖ ποὺ μιλοῦν δυνατὰ, σὲ ἀνοικτοὺς κύκλους, ἐκεῖ εἶναι κι αὐτὲς ἀσυνείδητα ἴσως ἐπιτηδευμένες μὲ φωνή, ποὺ δὲν ἀναγνωρίζεται οὔτε ἀπὸ τὶς ἴδιες. Πόσο πρέπει νὰ κουράζει τὰ παιδιά μας αὐτὴ ἡ προσποίηση! . . Τὰ παιδιά μας μιμοῦνται τοὺς πρίγκιπες τῆς δημοσιότητας, ποὺ φτιάχνονται πολὺ πρὶν νὰ σταθοῦν μπροστὰ στοὺς φακούς· ἔτσι γίνονται μιμητὲς ἐπιτηδευμένων προτύπων. Ἐδῶ εἶναι ποὺ ταιριάζει ὁ στίχος τοῦ Ἐλύτη: *“Ποῦ νὰ βρῶ τὴν ψυχὴ μου τὸ τετράφυλλο δάκρυ”*. Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἀνακαλύπτει κανεὶς τὴν ψυχὴ του μέσα σὲ δάκρυα θλίψεων, μέχρι ποὺ νὰ αἰσθάνεται τὴν ψυχὴ του σὰν ἓνα δάκρυ μεγάλο. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀποκαλυπτικὴ κατάσταση τῆς ψυχῆς ἀπ’ τὸν μεγάλο πόνο. Πῶς μπορεῖς ὅμως νὰ ντῆξεις τὸν πόνο τῶν νέων ἀνθρώπων, ποὺ ὅσο κι ἂν εἶναι ἀποκαλυπτικὸς τῆς γνήσιας ψυχῆς τους εἶναι καὶ τόσο ἀταίριαστος μὲ τὰ ὄμορφα καὶ ζηηρά τους πρόσωπα; . . .

Συχνὰ οἱ νέοι μας ἀποφεύγουν ν’ ἀντικρῦσουν τὸν πόνο φίλων καὶ συγγενῶν, ἀκόμα καὶ νὰ παραδεχτοῦν τὸν δικό τους καὶ δείχνουν μιὰ ἀφασία μπροστὰ στὸν πόνο καὶ στέκονται μακριά. Φοβοῦνται, θὰ μπορούσε νὰ πεῖ κανεὶς, μήπως ἀποκαλυφθεῖ μέσα τους ἡ ἀπλὴ καὶ εἰλικρινὴς ψυχὴ τους. Αἰσθάνονται τρόπο μπροστὰ στὸν ἀληθινὸ ἑαυτό τους, ποὺ τόσα χρόνια τὸν κρατοῦσαν κρυμμένον ἐπιμελῶς. Γι’ αὐτὸ καὶ ἀποφεύγουν κάθε λεπτὴ συγκίνηση, θαυμασμό, κατάνυξη, εὐλάβεια, συμπόνια· φοβοῦνται μήπως ἀποκαλυφθεῖ ἡ γνήσια εὐαισθησία τους.

Ἀπέναντι σ’ αὐτὲς τὶς προκλήσεις ψυχικῆς γνησιότητας πολλοὶ νέοι στέκονται μὲ εἰρωνεία, “σνομπάρουν” συναισθηματικὲς ἢ παραδοσιακὲς ἐκδηλώσεις, τὶς οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις καὶ ἄλλα τέτοια.

Πάντως αὐτὴ ἡ ἔνταση μεταξὺ ἀυθεντικῆς ἀλήθειας καὶ προσχήματος μοντέρνου ὕφους προδιαθέτει τοὺς σημερινοὺς νέους μας γιὰ κατάθλιψη, καταχρήσεις, μέχρι

και αυτοκτονία. Έρχεται ή στιγμή, πού αισθάνεται ό αυτόχειρας ότι, κάνοντας κακό στον έαυτό του, πληγώνει ή σκοτώνει κάποιον άλλον και όχι τον ίδιο.

Έκείνο πού καταδικάζει όμως τους νέους μας και κάνει τó πρόβλημά τους άλυτο, είναι ή άσαφής άτμόσφαιρα τής οικογένειας και τής κοινωνίας γενικότερα, πού δείχνουν νά βρίσκονται στην ίδια περίπου κατάσταση. Αυτό μάς όδηγεϊ στην άνακάλυψη τών ένοχών αυτής τής διαφθοράς τών αισθημάτων και τών έννοιών στις ψυχές τών νέων. Τίποτα δέν γίνεται άπότομα και άπροειδοποίητα στη ζωή.

Στην κοινωνία έχει έξαπλωθει μιá άφελής αισιοδοξία, πού έχει βγάλει ρίζες και παρά τις πολλές και έμφανεϊς διαψεύσεις, οι άστοι πιάνονται άπ' αυτή την αισιοδοξία σαν νά είναι ή σωτηρία τους. Μέσα σε αυτό τó κλίμα κρύνει κάθε θερμότητα τής ψυχής, άπωθειται κάθε μνήμη και ματαιώνεται κάθε φαντασία προφητική. Έτσι ό νέος, όπως και ό κάθε άνθρωπος, κάθεται *“έν μέσω χώρας και σκιās θανάτου”*. Όταν έχουμε τόσες χιλιάδες έκτρώσεις τó χρόνο, τόσους χιλιάδες χρήστες ναρκωτικών και τόσους έθισμένους σε διάφορα παραισθησιογόνα, τόσα διαζύγια, τόσες αυτοκτονίες και δολοφονίες, όλα αυτά κι άλλα πολλά άκόμη, χωρίς ούτε μιá έπανάσταση, την ώρα πού όλες οι έπαγγελματικές τάξεις είναι ξεσηκωμένες για οικονομικά, άσφαλιστικά και άλλα “θεσμικά” αίτήματα. Κι ό θάνατος, πού θερίζει τά εκατομμύρια θύματά του χωρίς νά προβληματίζει βαθιά τους ανθρώπους, αντιμετωπίζεται σαν μιá βαριά στεναχώρια, πού την άπαλύνει ό χρόνος. Άλλωστε και οι νέοι και νά προσπαθήσουν, δέν μπορούν νά νιώσουν τó ρίγος τής τραγωδίας! Μοιάζουμε δηλαδή μ' εκείνα τά ζώα στα σφαγεία, πού τά άναισθητοποιούν με ένεση πριν νά τά σφάξουν κι έτσι πεθαίνουν χωρίς νά νιώσουν πόνο, τά καημένα.

Σ' αυτήν την κατάσταση, πού βρίσκεται ό κόσμος χωρίς νεύρο για την άποτίναξη τής νάρκης του, τó μόνο πού μάς έμεινε είναι ένα θαύμα του Θεού. Όσοι είναι σε θέση νά προσευχηθούν στην έποχή μας χρωστούνε νά ξεκινήσουν μιá προσευχή για τόν κόσμο. Όφείλουμε νά πιστέψουμε και νά αγαπήσουμε τόν κόσμο αυτόν τόν παράλυτο και νά μάς δώσει ό Θεός τó κύρος νά του πούμε: *“Έγχειραι ό καθεύδων και άνάστα έκ νεκρών και έπιφάσει σε ό Θεός”*.

Ποιός θα αγαπήσει τόν κόσμο; Ποιός θα ξυπνήσει πρώτος;

Υπάρχει βέβαια ένα μικρό λείμμα πιστών στον κόσμο. Υπάρχουν ύγιεις άνθρωποι ακόμα και ύγιεις οικογένειες. Αυτοί μπορούν νά χειραγωγήσουν τόν κόσμο. Χρειάζεται όμως πρώτα νά αγαπήσουν πολύ και για νά φτάσουν στο ύψος αυτό, πρέπει νά πονέσουν πολύ. Οι πρώτοι Χριστιανοί κουμαντάρισαν τόν κόσμο κι έβγαλαν τή Ρωμανία, γιατί πέρασαν πρώτα άπ' τó καμίνι τών διωγμών. Στους διωγμούς χρωστούν και την άγιότητα και την ιεραποστολική δυναμικότητά τους.

Η Ευρώπη άρνεϊται και διώκει ούσιαστικά τó Χριστιανισμό. Τó ίδιο κάνει και ό

μουσουλμανικός κόσμος. Για πρώτη φορά ύστερα από αιώνες έχουμε εκτελέσεις Χριστιανών και στρατόπεδα βασανιστηρίων Χριστιανών στην Κορέα. Βέβαια ξεχάσαμε τόσο γρήγορα τα βασανιστήρια και τις διώξεις των Χριστιανών από τα κομμουνιστικά καθεστώτα. Και στην Ελλάδα ακόμα έχουμε μάρτυρες ιερείς σε κάθε Μητρόπολη. Φαίνεται όμως πως μας περιμένουν μεγαλύτερα και περισσότερα. Οί “άνεπτυγμένες” χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής για την ώρα, και δεν ξέρει κανείς για πόσο χρόνο ακόμα, καταγίνονται στον έκμαυλισμό των μισοπαράλυτων Χριστιανών, τραβώντας τους στις αίρέσεις και στις ποικίλες σέκτες. Σύμμαχος και ὄργανό τους ή εὐημερία.

Δὲν εὐρέθηκε στὴν ἱστορία μεγαλύτερος πειρασμός ἀπὸ τὴν εὐημερία. Ὁ κόσμος καὶ ἰδιαίτερα ὁ Ἑλληνικός-Χριστιανικός κόσμος, ποὺ πέρασε τοὺς βαρβαρότερους διωγμοὺς ἀπ’ ὅλους τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς (άλωσεις, λεηλασίες, Φραγκοκρατία, Τουρκοκρατία, σφαγές, ἀνασκολοπισμοί, βιασμοὶ καὶ δὲν τελειώνουν τὰ βάσανα) δὲν ἔχασε τὴ θρησκεία του καὶ ὅσο βασανίζοταν τόσο πιστότερος γινόταν. Μόλις ἀνάσαιναν λίγο καὶ χόρταιναν οἱ μάρτυρες τῶν διωγμῶν καὶ τῶν βασανιστηρίων, ἔρριχναν νερὸ στὸ κρασὶ τῆς πίστεως τους. Ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ ἔφερε στὴν Ἑλλάδα ἅγιους μάρτυρες. Ἀκόμα γίνεται αἰσθητὴ ἡ διαφορὰ εὐλάβειας, φιλοξενίας καὶ ἀρχοντιᾶς ἀπὸ τοὺς ντόπιους Ἑλλαδίτες. Ἡ ξετσιπωσιὰ εἶναι πιὸ συγκρατημένη στὶς συνοικίες καὶ στὶς κοινότητες μὲ πυκνότερους Μικρασιατικοὺς πληθυσμούς.

Ὁ διεφθαρμένος ἀστὸς τῆς ἐποχῆς μας προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ καταχωνιάσει στὰ βάθη τῆς λήθης του τὶς μνημεις τῆς ἀρετῆς, ποὺ στόλιζαν τὴν κοινωνία μας στὶς παλαιότερες ἐποχὲς τῶν διωγμῶν καὶ τῶν βασάνων. Στὰ σπίτια οἱ γυναῖκες ντρέπονται νὰ διηγοῦνται στὰ παιδιὰ τὰ βάσανα τῆς φτώχειας καὶ τοῦ πολέμου· **στὰ σχολεῖα δὲν μιλοῦν πιά δάσκαλοι καὶ βιβλία γιὰ λεβεντιά, γιὰ αὐτοθυσία, γιὰ πίστη, γιὰ μάρτυρες** καὶ τέτοια. Κυριαρχεῖ παντοῦ τὸ ἀμερικάνικο ιδεῶδες.

Σ’ αὐτὸ πρέπει νὰ ἀντιδράσουμε καὶ ἤδη παρατηρεῖται κάποια ἀντίδραση ἀλλὰ πολὺ λίγο αἰσθητὴ ἀκόμα. Τὸ ἐλάττωμα αὐτῆς τῆς ἀντίστασης εἶναι ὅτι ἐκτιμᾶται καὶ λειτουργεῖ ἀντίστροφα. Προσπαθοῦν δηλαδὴ οἱ “προβληματισμένοι” ἄνθρωποι νὰ “ἀναβιώνουν” ἔθιμα καὶ μνημεις λογαριάζοντας πὼς ἓνας πολιτισμὸς ξεκινᾷ ἀπ’ αὐτά. Καὶ μιὰ ἀπλή, ἐπιφανειακὴ ἐπίσκεψη σὲ ὁποιοδήποτε ἱστορικὸ μουσεῖο τοῦ κόσμου θὰ ἀποδείξει ὅτι ἡ μήτρα ὅλων τῶν πολιτιστικῶν φαινομένων σ’ ὅλα τὰ ἐπίπεδα καὶ τοὺς τομεῖς τους εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ ἔθνους, ποὺ τὰ παρήγαγε.

Αὐτὴν τὴν κρίσιμη λεπτομέρεια δὲν τὴν προσέχουμε, γιὰτὶ ἔτσι διδαχτήκαμε ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίες συνδικαλιστὲς δασκάλους μας κι ἀπὸ τοὺς ἀλλοπαρμένους γονεῖς μας. Ἄλλωστε κοστίζει κιόλας αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια. Ὅταν λ.χ. θαυμάζουμε ἓνα μεσαιωνικὸ τεῖχος, πρέπει τὴν ἴδια ὥρα νὰ σκεφτοῦμε ὅτι ἐκεῖνοι οἱ πρόγονοί μας εἶχαν κάτι πολὺτιμο νὰ φυλάξουν καὶ τὸ φύλαγαν μὲ τὴ ζωὴ τους. Ἄν δὲν εἶχαν τίποτε ἱερὸ νὰ φυλάξουν θ’ ἄφιναν τὰ κάστρα καὶ θὰ γύριζαν κουρσάροι κι αὐτοὶ σὲ

στεριές και θάλασσες· Μέσα απ' τὰ κάστρα αὐτὰ ξεπροβάλλουν τὰ καμπαναριὰ τῶν ἐκκλησιῶν τους. Οἱ σύγχρονοι ἄστοι καμαρώνουν νὰ προβάλλουν οἱ οὐρανοξύστες τους καὶ καμαρώνουν γι' αὐτούς.

Καὶ τώρα πῶς νὰ πείσεις ἕνα κόσμο νὰ ξαναζητήσει τὴ θρησκεία του καὶ τὸ ἦθος του μὲ ὅλες τὶς ἀρετές του; . . Δὲν γίνονται αὐτά· εἶναι σὰν νὰ παρακαλεῖς κάποιον νὰ ἐρωτευτεῖ !

Τώρα καταλαβαίνω ὅτι κάνω ἕνα μεγάλο λάθος. Παίρνω γιὰ δικό μου τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, πὺ εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ ξέρω ὅτι ὅποιος λαχταράει κάτι τέτοιο (ἔτσι ἔγινε ὡς τώρα στὴν ἱστορία), τὸ μόνο πὺ εἶχε νὰ κάνει ὁ ἴδιος εἶναι νὰ προσφέρει τὸν ἑαυτό του μάρτυρα, γιὰ νὰ ξαναφυτρώσει στὴ γῆ ἡ ἀλήθεια. Στὶς μέρες μας οἱ ἐκκλησίες καὶ τὰ μοναστήρια ἔχουν καὶ τὸ μήνυμα νὰ δώσουν καὶ τὸ παράδειγμα ζωντανό. Δὲν εἶναι καὶ τὸ ὅτι ὅλες τὶς Κυριακὲς (τούλάχιστον) τὰ μοναστήρια γύρω απ' τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ γεμίζουν απ' τοὺς ἐνοριῖτες τῶν πόλεων. Ἐκεῖ βρίσκουν οἱ κουρασμένοι ἄστοι τὴν “ἀποσταμένη ἐλπίδα”. Ἴσως νὰ χαράζει κάποια γνήσια νοσταλγία τῆς ἀλήθειας τοῦ ἔθνους μας· τὸ ὑποπτεύομαι, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ “ἀναβίωση” φαίνεται νὰρχίζει σωστά, απ' τὴ μετάνοια καὶ τὴ μνήμη τῆς ἱερῆς μας πίστεως.

Ὀνειρεύομαι μὲ δάκρυα, ἀδερφοί μου, νὰ γυρίζουν απ'τὰ γηροκομεῖα οἱ γιαγιάδες καὶ οἱ παπποῦδες στὰ σπίτια τῶν παιδιῶν τους καὶ νὰ ποῦν στὰ ἐγγονάκια τους τὰ παραμύθια πὺ ἄκουσαν ἀπὸ τὶς δικές τους γιαγιάδες. Νὰ τοὺς πιάσουν τὰ δαχτυλάκια νὰ τοὺς μάθουν νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους. Νὰ τοὺς μάθουν τὴν τρυφερὴ καὶ ντροπαλὴ γλώσσα, πὺ τὴν ξέχασαν ἀκόμα καὶ οἱ γονεῖς τους. Νὰ τοὺς μάθουν νὰ σταυρώνουν τὸ μαξιλάρι τους πρὶν πέσουν γιὰ ὕπνο, νὰ λένε “Παναγίτσα μου, φύλαγε τὴν μαμά μου, τὸν μπαμπά μου, τὸν παππού μου, τὴ γιαγιά μου καὶ τὰ ἀδερφάκια μου κι ἐμένα κάνε με καλὸ παιδί. Πέφτω κάνω τὸ σταυρό μου, ἄγγελο ἔχω στὸ πλευρό μου, δοῦλος τοῦ Θεοῦ λογιούμαι καὶ κανέναν δὲν φοβοῦμαι. . .”

Ἐνας σύγχρονος νέος θὰ γελάσει μὲ πικρὴ εἰρωνεία ἀκούγοντας ὅλα αὐτά, πὺ ὄνειρεύομαι· κι ἐγὼ πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν πίκρα τῆς εἰρωνείας του; Τὴν χαμένη ἀθώτητα, ὅσο κι ἂν τὴ χλευάζουν, τὴ νοσταλγοῦν ὅλοι. Ποιός μπορεῖ νὰ μὴ ζηλέψει ἕνα ἀθῶο πρόσωπο, ἕνα ἀθῶο βλέμμα;! Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ καὶ ὅλα τοῦ πολιτισμοῦ τὰ δῶρα δὲν ἰσοζυγιάζονται μὲ τὴν οὐράνια εὐδαιμονία ἐνὸς ἀθῶου παιδιοῦ.

Ἄν μαζέψουμε καὶ σμίξουμε ὅλους τοὺς καημοὺς κι ὅλες τὶς πίκρες τοῦ κόσμου, θὰ ἰδοῦμε (νομίζω) ὅτι ὅλοι μαζί οἱ ἀναστεναγμοὶ συμπυκνώνονται καὶ δείχνουν ἕνα πανανθρώπινο ἔλλειμμα ἀγάπης, ἕναν προδομένο καὶ ἀνικανοποίητον ἔρωτα. Αὐτὸ βλέπω σὰν εἰκόνα τοῦ συνολικοῦ ἀνθρώπινου προβλήματος. Κι ὅμως πολλοὶ ἔχουν συμπάθειες καὶ προτιμήσεις καὶ φιλίες καὶ ἀδυναμίες· ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀγάπες βέβαια

καὶ φέρνουν μιὰ ἱκανοποίηση. Μπορεῖ ὅμως ὅλες αὐτὲς οἱ ἀτομικὲς καὶ ἰδιαίτερες ἀγάπες νὰ εἶναι μόνον ἀνθρώπινες, νὰνταποκρίνονται μόνο στὸν ἐγωϊσμό μας, νὰ εἶναι ἔκφραση τοῦ γούστου μας, γενικὰ νὰ εἶναι κοσμικὲς. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη ἔχει μιὰ ἀρχοντιά, συνδυάζεται μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς ὅλον τὸν κόσμο, αἰσθάνεται ὁ ἀνθρωπος ὅτι ἡ ἀγάπη του εἶναι κάτι ἱερὸ καὶ ἔχει εὐλογία Θεοῦ. Ἀναζητώντας μιὰ τέτοια ἀγάπη βρίσκει κανεὶς τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ξεχνάει τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ γούστα του, τὶς ἀδυναμίες του, τὰ πάθη του, τοὺς θυμούς, τὰ παράπονά του μαζί μὲ τὸν ἑαυτό του. Χαίρεται νὰ διακονεῖ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἄλλου καὶ τῶν ἄλλων. Καὶ νιώθει εὐτυχισμένος, ὅταν παλεύει καὶ θυσιάζεται, γιὰ νὰ παρηγορήσει τὸν κόσμο. Ἐτσι κανεὶς βρίσκει τὸ νόημα τῆς ζωῆς μέσα στὴν ἀγάπη, στὴν ὑπηρεσία τῶν ἄλλων, εἴτε εἶναι παιδιά του εἴτε ξένα πρόσωπα, εἴτε ἀξιοσυμπάθητα πρόσωπα εἴτε καὶ . . . ἀχώνευτα. Ὅταν φτάσει κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο, μπορεῖ νὰ πεισθεῖ ὅτι ἔχει μετανοήσει, γιὰτὶ ἔχει ξεπεράσει τὸ κοσμικὸ φρόνημα, ἔχει παραιτηθεῖ ἀπὸ τὶς ἀπαιτήσεις του, τὶς διεκδικήσεις ἀκόμα κι ἀπ' τὰ παράπονα, ἔγινε μεγαλόψυχος, ἴδιος δηλαδὴ μὲ τὸ Θεό.

Αὐτὴ ἡ **μετάνοια** ἀπαιτεῖται καὶ κυριολεκτικὰ γιὰ τὸν καθένα καὶ ἱστορικὰ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Σὲ παλιότερες ἐποχὲς κρατοῦσε ἡ διδαχὴ τῶν ἀγίων Πατέρων κι ἐπαναλαμβανόταν ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους· ἔτσι θεωροῦνταν αὐτονόητη καὶ οἱ ἀνθρωποὶ ὁμολογιακὰ τὴν ἀποδέχονταν ἀκόμα κι ὅταν τὴν παρέβαιναν. Οἱ ἀμαρτωλοὶ φαίνονταν σὰν ἐξαπατημένοι. Τώρα στοὺς τελευταίους αἰῶνες ἐμφανίστηκε στὸν κόσμο ἡ ἀντιθεΐα. Ὁ Ντσοστογιέφσκι μᾶς δείχνει ἕναν τέτοιον ἀντίθετο τύπο τὸν Ἰβὰν Καραμάζωφ.

Στὴν ἐποχὴ μας πιά, στὶς τελευταῖες δεκαετίες ἔχουμε φαινόμενα γρήγορης κατάρρευσης στὸν κόσμο. Ἔχουμε καὶ κατάρρευση τοῦ γονικοῦ αἰσθήματος. Δὲν νιώθουν δηλαδὴ οἱ ἀνθρωποὶ τὴν ἀνάγκη νὰ γίνουν γονεῖς καὶ, ὅταν γίνουν, δὲν νιώθουν τὴ μοναδική τους θέση στὴν τροφὴ καὶ στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τους. Γι' αὐτὸ ἔχουμε καὶ τὴν ἀπότομη πτώση τῆς γεννητικότητας. Ὁ πληθυσμὸς τῆς πατρίδας μας φθίνει κατακόρυφα. Ἴσως καὶ νὰ μὴν προλαβαίνουμε νὰ κρατήσουμε τὴν Ἑλλάδα ζωντανή.

Ἐπίσης κατακόρυφη φθίνει καὶ ἡ μνήμη τῆς ἱστορίας μας. Οἱ νέοι μας ἀρχίζουν νὰ μὴν θυμοῦνται (καὶ νὰ μὴν πληροφοροῦνται βέβαια) τὸ ἐθνικὸ μας παρελθόν. Ἀκόμα ἔχουν ξεχάσει πολὺ τὰ θρησκευτικὰ καὶ κοινωνικὰ μας ἔθιμα. Οἱ νέοι μας δὲν θυμοῦνται πιά τὶς γιορτὲς μας, τὶς νηστεῖες, τὰ ἔθιμα γενικὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς Ἀπόκριες. Κι ἂν δὲν ὀργάνωναν τὶς Ἀπόκριες οἱ δημαρχίες μὲ τὰ καρναβάλια, κι αὐτὲς θὰ τὶς ξεχνοῦσαν. Παράδειγμα ἀνησυχητικῆς πτώσης τῆς ἀντοχῆς τοῦ λαοῦ στὰ προβλήματα ἐπιβίωσης εἶναι οἱ αὐτοκτονίες, πὺξέσπασαν σὰν καταιγίδα ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς κρίσης. Στὴ Γερμανικὴ κατοχὴ, πὺξέσπασαν ἡ πείνα μεγάλη, δὲν εἴχαμε τόσες αὐτοκτονίες, ἴσως δὲν εἴχαμε καὶ καθόλου.

Ἡ ἀστική φιλοσοφία τῆς εὐημερίας σκοπώνει κυριολεκτικὰ τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν θρησκευτικότητα τοῦ λαοῦ. Οἱ νέοι μας σήμερα δὲν νιώθουν τὰ ῥίγη τῶν ἐθνικῶν συγκινήσεων, οὔτε τὴν κατάνυξη τῶν θρησκευτικῶν ἐκδηλώσεων. Πάρτε γιὰ παράδειγμα τὰ προγράμματα τῶν ῥαδιοφωνικῶν καὶ τηλεοπτικῶν σταθμῶν κατὰ τὶς μεγάλες παραδοσιακὲς γιορτὲς μας, ἀκόμα καὶ μέσα στὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Δὲν εἶναι πιά ἀνέκδοτο ὁ λόγος ἐνὸς Τούρκου ἠλικιωμένου, ποὺ πρὶν λίγα χρόνια ἔλεγε σ' ἓνα Χριστιανικὸ νέο: “Αὐτὰ τὰ μέρη ἦταν δικά σας καὶ σᾶς τὰ πήραμε ἐμεῖς (ἐννοοῦσε τὴν Ἴμβρο). Ὅμως ἐμεῖς δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ κρατήσουμε, γιατί δὲν μᾶς ξέρουν καὶ δὲ μᾶς θέλουν. Γι' αὐτὸ κάποτε θὰ ξαναγίνουν δικά σας. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν θὰ εἴσαστε ἀκόμα Ἕλληνες τότε, γιὰ νὰ τὰ παραλάβετε! . . .”

Ἄν ἀντέχετε, ἀδερφοί μου, αὐτὸ τὸ λόγο, δὲν θέλω νὰ ζήσω ἄλλο. Ἐλπίζω ὅμως κάποιος νὰ κλάψουν (καὶ ὁ λόγος τοῦ Τούρκου εἶναι γεγονός).

Πολὸ ἐπικίνδυνο ἀκόμα φαινόμενο τῆς ἀστικῆς ζωῆς, ποὺ ἀποτελεῖ πλέον ἐθισμό, εἶναι ἡ ἀποκοπὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδιαίτερα τῶν νέων ἀπὸ τὴ γῆ. Παρ' ὅλη τὴν κρίση δὲν βλέπετε ἀκόμα νέους μας νὰ σκύβουν γιὰ νὰ καλλιεργήσουν τὴ γῆ ἢ νὰ ψαρέψουν. Οὔτε κτηνοτρόφους νέους βλέπετε. Τὴ γῆ μας τὴν δουλεύουν ἀκόμα οἱ μετανάστες. Κι ὅμως ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα εἶναι οἱ τελευταῖες ἐλπίδες μας μέσα στὴν οἰκονομικὴ κρίση.

Γι' αὐτὸ νὰ κάνουμε μιὰ προσευχὴ ὅσοι τὰ καταλαβαίνουμε καὶ τὰ αἰσθανόμαστε αὐτά, νὰ κάνουμε μιὰ προσευχὴ μὲ πολλὰς μετάνοιες, γιὰ νὰ δώσει ὁ Θεὸς μετάνοια στὸ λαό μας. Νὰ ξυπνήσουν οἱ νέοι προπαντός, οἱ νέοι μας ποὺ ζοῦνε τώρα ἀπὸ τὰ χαρτζιλίκια τῶν γονιῶν τους καὶ τῆς παραοικονομίας, γιατί αὐτοὶ θὰ βρεθοῦν μέσα στὸ μάτι τοῦ κυκλώνα, ποὺ ἔρχεται γρήγορα. Ὁ θεὸς νὰ λυπηθεῖ τὴν Ἑλλάδα τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἡρώων της καὶ νὰνάψει στὶς καρδιὲς ὅλων μας μιὰ φλόγα μετάνοιας.

Ἀμήν.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: konstantinosganotis.gr, Δακτυλογράφηση & Έπιμέλεια: Αίκατερίνη Κόρμαλη-Γανωτή)